

have fundet os nødte til at gaa til ny Forholdsregler, fordi Straffelovens Bestemmelser ikke vare stærke nok til at modvirke den overhaandtagende Vold, har vist sig, at hverken de Straffebestemmelser, vi have i vor nugældende Straffelov — som jo til Dels ere stærke og til Dels gaa ud paa langvarig Frihedsberøvelse — eller dem, som vi fik i 1897 — som ogsaa gaa ud paa langvarig Frihedsberøvelse — ikke have nyttet noget, i alt Fald ikke have nyttet tilstrækkeligt, saa er det fuldkomment nødvendigt at gaa til noget nyt, til noget andet. Dette ere jo i Virkeligheden ogsaa næsten alle enige om. Og naar dette er nødvendigt, og det har vist sig, at de andre Straffe, man raader over, ikke have hjulpet, mener jeg, at det baade er nødvendigt og nyttigt at prøve en ny Straf paa dette Omraade, nemlig den Straf, her er foreslaaet. Det er naturligvis noget, som det kun kan være Fremtiden forbeholdt at afgøre, hvorvidt Straffen vil nytte eller ikke, det kan ingen med fuld Sikkerhed sige noget om i Forvejen. Men man er fuldkommen berettiget til, naar de hidtidige Straffe ikke have nyttet noget, da at rejse Krav om at søge denne ny Straf indført for at forsøge, om den ikke vil hjælpe. — Og naar det blev sagt af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Matzen), at denne Straf vil i de 6 Aar, hvori den kommer til at virke, komme til at gøre megen Skade, saa kan jeg slet ikke være enig med det ærede Medlem derom. Thi naar vi se hen til de Personer, paa hvem denne Straf kan anvendes, og naar vi se hen til den forsigtige Maade, hvorpaa Lovforslagets § 2 er affattet, vil Forholdet dog virkelig være det, at de Personer, som kunne rammes af denne Straf, kun ville blive raa og brutale Voldsmænd, som paa ingen Maade ville kunne antages at have nogen Skade af denne Straf. Ved „Skade“ gaar jeg ud fra, at det ærede Medlem mener i sjælelig Henseende, thi at de ikke ville lide nogen Skade i legemlig Henseende, derfor borger jo det, at der kræves Lægeundersøgelse. — Jeg kan heller ikke være enig med det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann), naar han siger, at denne Straf er forskastelig, fordi den i sig sely er nedværdigende, naar den anvendes paa voksne Personer. Det er ikke Straffen, der er nedværdigende i dette Forhold, det er selve den Handling, den paagældende har gjort sig skyldig i, det er det, at han er Voldsmænd og ikke har kunnet lade en ganske fredelig Person, som ikke har gjort ham nogen

Verdens Fortræd, gaa i Fred, men har overfaldet ham og har tilføjet ham en saa betydelig Skade som den, der kræves, for at § 2 kan anvendes. Det er det, der er det nedværdigende, det er det, der er det beskæmmende baade for Personen selv og for det Samfund, hvori han lever — Det er jo rigtigt nok, at man, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds udtalte, rundt omkring i Europa og ogsaa hos os efterhaanden er gaaet bort fra Legemsstraf i Løbet af de sidste halvt hundrede Aar. Men det Spørgsmaal har da ogsaa rejst sig forskellige Steder i Europa, blandt andet i de to andre nordiske Lande, om man ikke er gaaet for vidt ved at komme helt bort derfra, og om det ikke netop vil være rigtigt at indføre Legemsstraf paa ny just over for de Forbrydelser, her tales om. I Løbet af de sidste halvt hundrede Aar har man da ogsaa, som det ærede Medlem selv nævnte, i England taget fat derpaa og har gennemført Legemsstraf for Forbrydelser netop af den Art, her er Tale om, netop for Voldsforbrydelser, har beholdt den, anvender den stadig den Dag i Dag og føler sig saa tilfreds med den, at man ikke har afskaffet den eller gjort noget Skridt til at afskaffe den. Naar det ærede Medlem udtalte, at den engelske Lov om Legemsstraf ikke kunde sammenstilles med det her foreliggende Lovforslag, fordi den angik helt andre Forbrydelser, nemlig alene Røveri forbundet med livsfarlig Vold, er dette ikke rigtigt, thi den saakaldte „Garrotteract“, som det oftere er nævnt kun antages at angaa Røveri forbundet med livsfarlig Fald, angaar tillige Forbrydelser, som udelukkende ere Voldsforbrydelser og intet have med Røveri at gøre, og er stadig ogsaa i England, bleven anvendt paa den Maade. Jeg skal saaledes som et Eksempel anføre, at vistnok for en Snes Aar siden opstod der i Lancashire en Klasse Forbrydere som kaldtes „The Lancashire wife-kickers“. Det var raa og brutale Personer, som mishandlede deres Hustruer paa den Maade, at de væltede dem om paa Gulvet og sparkede dem rigtigt alvorligt med deres Trætøfler. Denne Epidemii grasserede, denne Maade at behandle det svage Køn paa blev brugt i en ganske overordentlig Grad, lige indtil en Dommer begyndte at anvende Garrotterakten, som efter sit Indhold var anvendelig derpaa, og anvendte Pryglestraf paa disse Personer, saa forsvandt Epidemien øjeblikkelig. Jeg nævner dette baade som et nyt Bevis paa de Virkninger, Anven-